Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (toinen jaosto)

12 päivänä helmikuuta 2014*

Polkumyynti — Kiinan kansantasavallasta ja Taiwanista peräisin olevien ruostumattomasta teräksestä valmistettujen kiinnikkeiden tuonti — Hakemus perittyjen tullien palauttamiseksi — Asetuksen (EY) N:o 1225/2009 11 artiklan 8 kohdan toinen alakohta — Oikeusvarmuus

Asiassa T-81/12,

Beco Metallteile-Handels GmbH, kotipaikka Spaichingen (Saksa), edustajanaan asianajaja T. Pfeiffer,

kantajana,

vastaan

Euroopan komissio, asiamiehinään H. van Vliet ja T. Maxian Rusche,

vastaajana,

jossa vaaditaan kumoamaan Kiinan kansantasavallasta ja Taiwanista peräisin olevien ruostumattomasta teräksestä valmistettujen kiinnikkeiden tuonnista maksettujen polkumyyntitullien palautusta koskevasta hakemuksesta 13.12.2011 tehty komission päätös K (2011) 9112 lopullinen,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja J. Forwood sekä tuomarit F. Dehousse ja J. Schwarcz (esittelevä tuomari),

kirjaaja: hallintovirkamies K. Andová,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 5.6.2013 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asian tausta

1 Beco Metallteile-Handels GmbH, joka on asiassa kantajana, toi Saksaan 8.9.2000–5.5.2003 ruostumattomasta teräksestä valmistettuja kiinnikkeitä, joiden Hauptzollamt Karlsruhe (Karlsruhen (Saksa) päätullitoimisto; jäljempänä Hauptzollamt) katsoi olevan peräisin Kiinasta ja Taiwanista.

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

2 Hauptzollamt antoi 17.8.2005 Kiinan kansantasavallasta, Intiasta, Korean tasavallasta, Malesiasta, Taiwanista ja Thaimaasta peräisin olevien ruostumattomasta teräksestä valmistettujen kiinnikkeiden ja niiden osien tuontiin sovellettavan lopullisen polkumyyntitullin käyttöönotosta 16.2.1998 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 393/98 (EYVL L 50, s. 1) nojalla tullauspäätöksen, jolla kantajalta ilmoitettiin perittäväksi edellä mainitusta tuonnista 815 754,32 euroa polkumyyntitullia (jäljempänä vuoden 2005 tullauspäätös).

3 Kantaja teki 22.8.2005 oikaisuvaatimuksen vuoden 2005 tullauspäätöksestä Hauptzollamtille ja vaati kyseisen päätöksen täytäntöönpanon lykkäämistä.

4 Hauptzollamt lykkäsi 2.9.2005 tekemällä päätöksellään vuoden 2005 tullauspäätöksen täytäntöönpanoa, kunnes asiassa olisi annettu aineellinen ratkaisu.

5 Hauptzollamt alensi 14.4.2010 tekemällään oikaisupäätöksellä (jäljempänä vuoden 2010 ensimmäinen oikaisupäätös) kantajalta perittävän polkumyyntitullin määrän 633 475,99 euroon ja määräsi kyseisen polkumyyntitullin maksettavaksi 30.4.2010 mennessä. Nyt käsiteltävän kanteen tekohetkellä kyseistä oikaisupäätöstä koskeva kanne oli vireillä Finanzgericht Baden-Württembergissä (Baden-Württembergin verotuomioistuin).

6 Kantaja teki 19.4.2010 polkumyynnillä muista kuin Euroopan yhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 30.11.2009 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1225/2009 (EUVL L 343, s. 51, oikaisu EUVL 2010, L 7, s. 22; jäljempänä perusasetus) 11 artiklan 8 kohdan nojalla hakemuksen vuoden 2005 tullauspäätöksessä vahvistetun polkumyyntitullin (815 754,32 euroa) palauttamiseksi. Vastauksena unionin yleisen tuomioistuimen esittämään kysymykseen kantaja tarkensi syyt – joita Euroopan komissio ei ole riitauttanut – sille, miksi palautushakemus koski vuoden 2005 tullauspäätöksessä mainittua määrää eikä vuoden 2010 ensimmäisessä oikaisupäätöksessä mainittua määrää. Koska viimeksi mainittu oikaisupäätös toimitettiin kantajan asianajajalle vasta 19.4.2010, sitä ei ollut otettu huomioon samana päivänä lähetetyssä palautushakemuksessa, sillä kantajan asianajaja ei ollut saanut oikaisupäätöstä tietoonsa ennen palautushakemuksen lähettämistä.

7 Kantaja väitti palautushakemuksessaan, että vuoden 2005 tullauspäätöksen perusteena oleva polkumyyntimarginaali oli poistettu tai alennettu voimassa olevaa polkumyyntitullia pienemmäksi. Koska kantaja katsoi, että palautushakemuksen edellytyksenä oli, että kyseiset tullit oli jo maksettu, se vaati polkumyyntitullien palauttamisesta annetun komission ilmoituksen (EYVL 2002, C 127, s. 10; jäljempänä tulkintaohje) alaviitteeseen 6 vedoten myös tutkimuksen keskeyttämistä, kunnes kyseinen polkumyyntitulli on lopullisesti vahvistettu.

8 Hauptzollamt teki 28.4.2010 toisen oikaisupäätöksen (vuoden 2010 toinen oikaisupäätös), jolla se vaati kantajalta jälkikäteisesti 101 356, 15 euron määrää tuonnista kannettavana liikevaihtoverona sillä perusteella, että kantaja oli virheellisesti vapautettu kyseisestä verosta.

9 Kantaja maksoi 30.4.2010 vuoden 2010 ensimmäisen oikaisupäätöksen perusteella 633 475,99 euroa ja 14.5.2010 vuoden 2010 toisen oikaisupäätöksen perusteella 101 356, 15 euroa.

10 Komissio ilmoitti kantajalle 15.11.2010 päivätyllä kirjeellä, että kyseinen palautushakemus jätettäisiin tutkimatta perusasetuksen 11 artiklan 8 kohdan ja tulkintaohjeen perusteella.

11 Kantaja totesi 15.12.2010 päivätyssä kirjeessään vastauksena, että tulkintaohjeen 2.1 kohdan mukaisesti määräaika polkumyyntitullien palautusta koskevan hakemuksen tekemiselle alkaa kulua vasta, kun kyseiset polkumyyntitullit on maksettu. Kantajan mukaan sillä oli tulkintaohjeen 2.1 kohdassa olevan alaviitteen 6 perusteella oikeus tehdä palautushakemus ennen polkumyyntitullien maksamista mutta ei velvollisuutta tähän. Kantaja katsoo, että koska se maksoi kyseiset polkumyyntitullit vasta 30.4.2010, kyseinen palautushakemus oli siten katsottava tehdyksi säädetyssä kuuden kuukauden määräajassa ja otettava näin ollen tutkittavaksi.

12 Komissio ilmoitti 2.8.2011 päivätyllä kirjeellä kantajalle tosiseikat ja keskeiset arvioinnit, joiden perusteella se katsoi, että kyseinen palautushakemus oli jätettävä tutkimatta.

13 Vastauksessaan, joka on päivätty 15.9.2011, kantaja pitäytyi edellä 11 kohdassa tiivistetysti esitetyssä tulkinnassaan tulkintaohjeesta. Kantaja väitti lisäksi, että kun komissio jätti tutkimatta kyseisen palautushakemuksen, se ei toiminut vilpittömässä mielessä ja se loukkasi oikeusvarmuuden periaatetta sekä tulkintaohjeen sanamuodon perusteella syntyviä perusteltuja odotuksia.

14 Komissio jätti tutkimatta kyseisen palautushakemuksen Kiinan kansantasavallasta ja Taiwanista peräisin olevien ruostumattomasta teräksestä valmistettujen kiinnikkeiden ja niiden osien tuonnista maksettujen polkumyyntitullien palauttamista koskevasta hakemuksesta 13.12.2011 antamallaan päätöksellä K(2011) 9112 lopullinen (jäljempänä riidanalainen päätös).

15 Riidanalaisen päätöksen viidennessä perustelukappaleessa komissio tarkensi, että kuuden kuukauden määräaika kyseisen palautushakemuksen tekemiselle oli alkanut kulua sillä hetkellä, kun polkumyyntitullien määrä asianmukaisesti vahvistettiin eli 17.8.2005. Komission mukaan kyseinen määräaika oli siis kulunut umpeen 17.2.2006. Koska kantaja teki palautushakemuksen vasta 19.4.2010, sitä ei voitu tutkia asiakysymyksen osalta, sillä hakemuksen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuivat.

16 Komissio hylkäsi kantajan hallinnollisessa menettelyssä esittämät perustelut ja totesi ensinnäkin riidanalaisen päätöksen 8, 9 ja 15 perustelukappaleessa, että määräajoista palautushakemuksen jättämiselle säädettiin nimenomaisesti perusasetuksen 11 artiklan 8 kohdan toisessa alakohdassa. Komission mukaan kyseisessä säännöksessä säädetään, että määräaika palautushakemuksen tekemiselle alkoi kulua siitä, kun polkumyyntitullien määrä oli asianmukaisesti vahvistettu – eli tässä tapauksessa 17.8.2005 – eikä siitä, kun kyseiset tullit maksettiin. Komissio katsoo, että se, että Hauptzollamt lykkäsi vuoden 2005 tullauspäätöksen täytäntöönpanoa, ei muuta tätä päätelmää millään tavalla.

17 Komissio totesi lisäksi riidanalaisen päätöksen 10, 11 ja 15 perustelukappaleessa, että tulkintaohjeen 2.1 kohdan b alakohdan sanamuotoa on luettava kokonaisuutena, mikä merkitsee sitä, että huomioon on otettava sekä kyseisen säännöksen että siinä olevan alaviitteen 6 sanamuoto. Tässä alaviitteessä täsmennetään, että jos tuoja kyseenalaistaa polkumyyntitullin soveltamisen liiketoimiinsa, sen olisi kuitenkin halutessaan tehtävä kuuden kuukauden kuluessa hakemus polkumyyntitullien palauttamiseksi sekä esitettävä pyyntö, että komissio keskeyttää tutkimuksen, kunnes kyseisten polkumyyntitullien maksuvelvollisuus on vahvistettu lopullisesti. Alaviitteessä käytetyt ilmaisut ”olisi” ja ”halutessaan” viittaavat komission mukaan siihen, että maahantuoja voi päättää tehdä tai jättää tekemättä kyseisen hakemuksen perusasetuksen 11 artiklan 8 kohdassa tarkoitetussa kuuden kuukauden määräajassa mutta etteivät ne kuitenkaan merkitse sitä, että maahantuoja voisi edelleen pätevästi hakea polkumyyntitullien palautusta kyseisen määräajan kuluttua umpeen. Komissio totesi riidanalaisen päätöksen 15 kohdassa, että tämä kanta vahvistetaan tulkintaohjeen 3.1.3 kohdassa, koska siinä täsmennetään, että kuuden kuukauden määräaikaa on noudatettava sellaisissakin tapauksissa, joissa asetuksen, jossa säädetään kyseisen polkumyyntitullin käyttöönotosta, soveltamiseen haettiin muutosta kansallisilta hallinnollisilta tai oikeudellisilta elimiltä.

18 Komissio totesi näin ollen riidanalaisen päätöksen 17 perustelukappaleessa, ettei tulkintaohje ollut ristiriidassa perusasetuksen 11 artiklan 8 kohdan kanssa eikä sen perusteella voinut syntyä perusteltuja odotuksia siinä tapauksessa, ettei polkumyyntitulleja ollut maksettu.

19 Riidanalaisen päätöksen 16 perustelukappaleessa komissio totesi lisäksi, että kantajan toiminta vaikutti ristiriitaiselta siihen perusteluun nähden, jonka mukaan hakemus polkumyyntitullien palauttamiseksi voitiin ottaa tutkittavaksi ainoastaan, jos kyseiset tullit on jo maksettu. Kantaja oli nimittäin tehnyt palautushakemuksen 19.4.2010, vaikka se maksoi kyseiset polkumyyntitullit vasta 30.4.2011.

20 Komissio totesi riidanalaisen päätöksen 19–21 kohdassa, ettei kantajan palautushakemusta voitu perustella niillä erinäisissä asioissa annetuilla tuomioilla, joihin kantaja vetosi perustellakseen väitettään, jonka mukaan komissio ei toiminut vilpittömässä mielessä ja jonka mukaan se loukkasi oikeusvarmuuden periaatetta sekä tulkintaohjeen sanamuodon perusteella syntyviä perusteltuja odotuksia, kun se jätti tutkimatta kyseisen palautushakemuksen.

Menettely ja asianosaisten vaatimukset

21 Kantaja nosti nyt käsiteltävänä olevan kanteen unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 15.2.2012 toimittamallaan kannekirjelmällä.

22 Prosessinjohtotoimena unionin yleinen tuomioistuin (toinen jaosto) kehotti asianosaisia esittämään tiettyjä asiakirjoja ja vastaamaan kirjallisesti tiettyihin kysymyksiin. Asianosaiset vastasivat näihin kysymyksiin asetetussa määräajassa.

23 Unionin yleinen tuomioistuin (toinen jaosto) päätti esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella aloittaa suullisen käsittelyn.

24 Asianosaiset eivät esittäneet huomautuksia suullista käsittelyä varten laaditusta kertomuksesta.

25 Asianosaisten lausumat ja vastaukset unionin yleisen tuomioistuimen esittämiin suullisiin kysymyksiin kuultiin 5.6.2013 pidetyssä istunnossa.

26 Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

— kumoaa riidanalaisen päätöksen

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

27 Komissio vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

— hylkää kanteen

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

28 Kantaja vetoaa kanteensa tueksi pääasiallisesti kahteen kanneperusteeseen. Ensimmäinen kanneperuste perustuu perusasetuksen 11 artiklan 8 kohdan ja tulkintaohjeen rikkomiseen. Toinen kanneperuste perustuu luottamuksensuojan periaatteen, vilpittömän mielen periaatteen ja oikeusvarmuuden periaatteen loukkaamiseen.

Ensimmäinen kanneperuste, joka perustuu perusasetuksen 11 artiklan 8 kohdan ja tulkintaohjeen rikkomiseen

29 Ensimmäinen kanneperuste koostuu kahdesta osasta. Ensimmäinen osa perustuu perusasetuksen 11 artiklan 8 kohdan rikkomiseen ja toinen osa tulkintaohjeen rikkomiseen.

Ensimmäinen väite, joka perustuu perusasetuksen 11 artiklan 8 kohdan rikkomiseen

30 Kantaja viittaa perusasetuksen 11 artiklan 8 kohdan ensimmäiseen alakohtaan, jonka mukaan ”tuoja voi pyytää kannettujen tullien palautusta, jos osoitetaan, että polkumyyntimarginaali, jonka perusteella tullit maksettiin, on poistettu tai alennettu voimassa olevaan tulliin nähden”, ja katsoo, että palautushakemus voidaan ottaa tutkittavaksi ainoastaan sen jälkeen, kun kyseiset polkumyyntitullit on maksettu.

31 Komissio sitä vastoin katsoo, että perusasetuksen 11 artiklan 8 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetään ainoastaan aineellisista perusteista, joiden täyttyessä asianomaisen maahantuojan maksamat polkumyyntitullit voidaan palauttaa, ja että menettelyä koskevista erityissäännöistä säädetään 11 artiklan 8 kohdan toisessa alakohdassa.

32 Komission mukaan polkumyyntitullin määrä vahvistetaan asianmukaisesti sillä, että tullivelka annetaan tiedoksi yhteisön tullikoodeksista 12.10.1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 (EYVL L 302, s. 1; jäljempänä yhteisön tullikoodeksi) 221 artiklan 1 kohdan mukaisesti, koska velallinen saa kyseisellä hetkellä tiedon polkumyyntitullin määrästä. Komission mukaan ei ollut olemassa mitään systeemistä syytä, jonka vuoksi olisi tarpeen odottaa kansallisessa tuomioistuimessa tehdyn kumoamiskanteen ratkaisemista ennen palautushakemuksen tekemistä perusasetuksen 11 artiklan 8 kohdan mukaisesti, koska ainoastaan komissio – eivätkä siis kansalliset viranomaiset – voi kyseistä tuojaa koskevassa konkreettisessa tapauksessa todeta, että polkumyyntimarginaali, jonka perusteella tullit maksettiin, on poistettu tai alennettu.

33 Vaikka perusasetuksen 11 artiklan 8 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetään, että ”edellä 2 kohdasta huolimatta tuoja voi pyytää kannettujen tullien palautusta, jos osoitetaan, että polkumyyntimarginaali, jonka perusteella tullit maksettiin, on poistettu tai alennettu voimassa olevaan tulliin nähden”, säännöksessä käytetyillä ilmaisuilla ”kannetut tullit” ja ”tullit maksettiin” tarkennetaan ainoastaan, että palauttaa voidaan ainoastaan jo maksettuja määriä. Kyseisessä säännöksessä siis pelkästään vahvistetaan periaate ja määritetään aineelliset edellytykset polkumyyntitullien palauttamiselle.

34 Noudatettavaa menettelyä koskevilta osin merkityksellinen säännös on perusasetuksen 11 artiklan 8 kohdan toinen alakohta. Sen sanamuoto viittaa ”kannettaviin” polkumyyntitulleihin. Säännöksessä ei siis edellytetä, että kyseiset polkumyyntitullit olisi maksettu, jotta niiden palautushakemus voidaan ottaa tutkittavaksi.

35 Näin ollen perusasetuksen 11 artiklan 8 kohdan toisessa alakohdassa säädetyn kuuden kuukauden määräajan alkamisajankohtaan ei sovelleta edellytystä, jonka mukaan polkumyyntitullit olisi pitänyt maksaa etukäteen.

36 Unionin yleisen tuomioistuimen esittämän kysymyksen seurauksena kantaja kuitenkin toteaa, että perusasetuksen 11 artiklan 8 kohdan kolmas alakohta vaikuttaa välillisesti 11 artiklan 8 kohdan toisessa alakohdassa säädetyn määräajan alkamisajankohdan määrittämiseen.

37 Perusasetuksen 11 artiklan 8 kohdan kolmannessa alakohdassa säädetään, että ”palautushakemuksessa katsotaan olevan asianmukaisesti todisteita ainoastaan, jos siihen sisältyvät täsmälliset tiedot palautettavaksi pyydettyjen polkumyyntitullien määrästä ja jos siihen on liitetty tämän määrän laskemista ja maksamista koskevat tulliasiakirjat”, että ”lisäksi siihen on sisällyttävä edustavalta ajanjaksolta todisteet normaaliarvoista ja vientihinnoista [unioniin] sen viejän tai tuottajan osalta, johon tulleja sovelletaan”, että ”jos tuoja ei ole etuyhteydessä viejään tai kyseessä olevaan tuottajaan ja jos kyseistä tietoa ei ole välittömästi saatavilla tai jos viejä tai tuottaja kieltäytyy antamasta sitä tuojalle, hakemukseen on sisällyttävä viejän tai tuottajan selvitys, jossa vahvistetaan, että

polkumyyntimarginaalia on tämän artiklan mukaisesti alennettu tai se on poistettu ja että komissiolle toimitetaan olennaiset todisteet” sekä että ”jos viejä tai tuottaja ei toimita todisteita kohtuullisessa määräajassa, hakemus hylätään”.

38 Kantaja väittää, että koska perusasetuksen 11 artiklan 8 kohdan kolmannen alakohdan ensimmäisessä virkkeessä säädetään, että jotta palautushakemuksessa katsotaan olevan ”asianmukaisesti todisteita”, hakemukseen on liitettävä kyseisten polkumyyntitullien määrän laskemista ja maksamista koskevat tulliasiakirjat, palautushakemuksen tutkittavaksi ottamisen edellytyksenä on siten se, että kyseinen määrä on maksettu.

39 Kuten komissio toteaa, perusasetuksen 11 artiklan 8 kohdan kolmas alakohta vaikuttaa ainoastaan perusasetuksen 11 artiklan 8 kohdan neljännen alakohdan toisessa virkkeessä tarkoitettuun määräajan alkamisajankohdan määrittämiseen. Kyseisessä virkkeessä nimittäin säädetään, että ”[polkumyyntitullien] palautukset on tavallisesti suoritettava 12 kuukauden kuluessa ja joka tapauksessa enintään 18 kuukautta sen jälkeen, kun polkumyyntitullin alaisen tuotteen tuoja on esittänyt palautushakemuksen asianmukaisin todistein varustettuna”.

40 Perusasetuksen 11 artiklan 8 kohdan toisen alakohdan sanamuodon perusteella ei myöskään voida katsoa, että palautushakemuksissa on oltava jo hakemuksen tekemishetkellä 11 artiklan 8 kohdan kolmannen alakohdan tarkoittamalla tavalla asianmukaisesti todisteita. Todisteita voidaan täydentää menettelyn aikana. Ellei näin olisi, lainsäätäjä olisi säätänyt perusasetuksen 11 artiklan 8 kohdan neljännen alakohdan toisessa virkkeessä, että 12 tai 18 kuukauden määräaika alkaa palautushakemuksen tekemishetkellä eikä sillä hetkellä, kun hakemus on esitetty ”asianmukaisin todistein varustettuna”.

41 Tästä seuraa, että perusasetuksen 11 artiklan 8 kohdan kolmanteen alakohtaan perustuvalla perustelulla ei voida saattaa kyseenalaisiksi edellä 34 ja 35 kohdassa esitettyjä toteamuksia.

42 Kantaja väittää vastauksessaan lisäksi, että jotta polkumyyntitullit voitaisiin katsoa asianmukaisesti vahvistetuiksi, niiden määrä pitää olla laskettu oikein. Koska vuoden 2010 ensimmäisessä oikaisupäätöksessä kuitenkin merkittävästi muutettiin maksettavaksi tulevien polkumyyntitullien määrää, kantajan mukaan ei voida katsoa, että kannettavien lopullisten polkumyyntitullien määrä olisi ”asianmukaisesti” vahvistettu vuoden 2005 tullauspäätöksessä. Kantaja katsoo, ettei sen palautushakemusta siis voida pitää liian myöhään tehtynä.

43 Nyt käsiteltävässä asiassa riittää, kun todetaan – kuten komissio perustellusti katsoi –, että tämä perustelu pohjautuu kansallisten viranomaisten tekemään vuoden 2010 ensimmäiseen oikaisupäätökseen, jonka olemassaolosta komissiolla ei ollut tietoa riidanalaisen päätöksen tekemishetkellä.

44 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan riidanalaisen toimen lainmukaisuutta on arvioitava niiden tosiseikkojen ja oikeudellisten seikkojen mukaan, jotka olivat olemassa toimenpiteen tekemisen ajankohtana (yhdistetyt asiat 15/76 ja 16/76, Ranska v. komissio, tuomio 7.2.1979, Kok., s. 321, 7 kohta; asia 114/83, Société d’initiatives et de coopération agricoles ja Société interprofessionnelle des producteurs et expéditeurs de fruits, légumes, bulbes et fleurs d’Ille-et-Vilaine v. komissio, tuomio 5.7.1984, Kok., s. 2589, 22 kohta; yhdistetyt asiat T-79/95 ja T-80/95, SNCF ja British Railways v. komissio, tuomio 22.10.1996, Kok., s. II-1491, 48 kohta ja asia T-46/09, Kreikka v. komissio, tuomio 22.1.2013, 149 kohta). Erityisesti komission esittämiä arviointeja on tutkittava ainoastaan niiden seikkojen perusteella, jotka olivat komission tiedossa sen arvioidessa asiaa (yhdistetyt asiat T-111/01 ja T-133/01, Saxonia Edelmetalle ja ZEMAG, tuomio 11.5.2005, Kok., s. II-1579, 67 kohta).

45 Kantaja väittää kuitenkin lähinnä, että se, ettei hallinnollisessa menettelyssä ollut esitetty eikä mainittu ensimmäistä oikaisupäätöstä, johtui yksinomaan komission huolimattomasta menettelystä. Kantaja katsoo, että – toisin kuin tulkintaohjeen 3.2.1 kohdan b alakohdassa todetaan – komissio ei ollut pyytänyt siltä muita tietoja erityisesti kannettavien polkumyyntitullien määrittämisperustasta ja tarkasta määrästä.

46 Vaikka tulkintaohjeen 3.2.1 kohdassa todetaankin, että komissio ilmoittaa hakijalle toimitettavat tiedot ja kohtuullisen ajanjakson, jonka kuluessa vaaditut todisteet on toimitettava, ja että näihin tietoihin kuuluvat tulliasiakirjat, joiden avulla voidaan yksilöidä palautushakemuksen kohteena olevat tuontitoimet ja jotka osoittavat erityisesti kannettavien tullien määrittämisperustan ja kannettujen polkumyyntitullien tarkan määrän, komission kanta oli perusteltu siltä osin kuin komissio väitti, ettei sillä ole velvollisuutta viran puolesta ja oletuksiin perustuen tutkia, mitä seikkoja sille olisi voitu esittää hallinnollisen menettelyn aikana. Kyseinen säännös voidaan nimittäin ymmärtää vain niin, että siinä asetetaan komissiolle velvollisuus ilmoittaa kantajalle asiakirjatyypit tai -lajit, jotka tämän on komissiolle toimitettava palautushakemuksen tutkimista varten.

47 Tästä seuraa, että kantajan perustelu, jonka mukaan kannettavia lopullisia polkumyyntitulleja ei ollut ”asianmukaisesti” vahvistettu vuoden 2005 tullauspäätöksessä, ei voi menestyä.

48 Väite, joka koskee perusasetuksen 11 artiklan 8 kohdan rikkomista, on näin ollen hylättävä.

Toinen väite, joka perustuu tulkintaohjeen rikkomiseen

49 Kantaja väittää, että riidanalaisessa päätöksessä rikotaan tulkintaohjeen 1 kohtaa, 2.1 kohdan b alakohtaa ja siinä olevaa alaviitettä 6 sekä 2.2 kohdan a alakohtaa.

50 Tästä riittää, kun todetaan, että vakiintuneesta oikeuskäytännöstä seuraa, että tulkintatoimen – kuten tämän tulkintaohjeen, jossa sen johdanto-osan mukaan esitetään suuntaviivat perusasetuksen 11 artiklan 8 kohdan soveltamiseksi – seurauksena ei voi olla asetuksen sisältämien pakottavien määräysten muuttuminen (asia C-266/90, Soba, tuomio 28.1.1992, Kok., s. I-287, 19 kohta ja asia T-9/92, Peugeot v. komissio, tuomio 22.4.1993, Kok., s. II-493, 44 kohta).

51 Vakiintuneesta oikeuskäytännöstä nimittäin seuraa, että komission hyväksymät puitteet ja tiedonannot sitovat komissiota edellyttäen, ettei niillä poiketa normihierarkiassa ylemmistä säännöistä (ks. vastaavasti asia C-464/09 P, Holland Malt v. komissio, tuomio 2.12.2010, Kok., s. I-12443, 47 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

52 Päällekkäisyyksien ja ristiriitojen ilmetessä normihierarkiassa ylemmillä säännöillä on siis etusija suhteessa tulkintatoimiin (ks. vastaavasti asia C-110/03, Belgia v. komissio, tuomio 14.4.2005, Kok., s. I-2801, 33 kohta).

53 Tästä seuraa, että se, että riidanalaisessa päätöksessä ei mahdollisesti noudateta tiettyjä tulkintaohjeen säännöksiä, ei voi vaikuttaa siihen, onko komissio soveltanut asianmukaisesti riidanalaisen päätöksen oikeudellisena perustana olevaa perusasetuksen 11 artiklan 8 kohtaa. Siltä osin kuin kantaja vetoaa perusteluissaan tosiasiassa oikeusvarmuuden periaatteen loukkaamiseen, sen perustelut samastuvat toisessa kanneperusteessa esitettyihin perusteluihin, ja niitä analysoidaan näin ollen jäljempänä 55 kohdassa ja sitä seuraavissa kohdissa.

54 Tästä seuraa, että on hylättävä toinen väite ja siten ensimmäinen kanneperuste kokonaisuudessaan.

Toinen kanneperuste, joka perustuu luottamuksensuojan, vilpittömän mielen ja oikeusvarmuuden periaatteen loukkaamiseen

55 Unionin yleinen tuomioistuin katsoo, että ensiksi on tarkasteltava oikeusvarmuuden periaatteen loukkaamista koskevaa väitettä.

56 Kantaja toteaa, että oikeusvarmuuden periaate edellyttää, että säännösten on oltava selkeitä ja täsmällisiä, jotta oikeussubjektit voivat ilman epävarmuutta saada tiedon oikeuksistaan ja velvollisuuksistaan. Kantaja katsoo, että koska tulkintaohjeen 1 kohdassa viitataan ”maksettuihin polkumyyntitulleihin”, 2.1 kohdan b alakohdassa ”liiketoimiin – –, joita koskevat polkumyyntitullit on maksettu kokonaan”, ja 2.2 kohdan a alakohdassa ”keneen tahansa tuojaan, joka voi osoittaa maksaneensa polkumyyntitullit – – tietyn tuontitoimen osalta”, mainittu periaate on esteenä kantajan palautushakemuksen hylkäämiselle sillä perusteella, että sen olisi pitänyt tehdä kyseinen hakemus jo ennen kyseisten polkumyyntitullien maksamista.

57 Kantajan mukaan tulkintaohjeen liitteessä olevassa palautushakemuksen mallissa mainitaan ilmoitettavaan ”pakolliseen vähimmäissisältöön” kuuluvana tietona muun muassa vakuutus siitä, että polkumyyntitullit, joiden palauttamista haetaan, on maksettu täysimääräisesti.

58 Lisäksi tulkintaohjeen 2.1. kohdan b alakohdassa olevassa alaviitteessä 6 täsmennetään, että ”jos tuoja kyseenalaistaa polkumyyntitullin soveltamisen hänen liiketoimiinsa (riippumatta siitä, johtaako tämä tullien maksamisen keskeyttämiseen vai ei) tai jos kansallinen viranomainen on tehnyt takauksen polkumyyntitullin maksuvelvollisuuden varalta, tuojan olisi siitä huolimatta esitettävä (halutessaan) kuuden kuukauden kuluessa hakemus polkumyyntitullien palauttamiseksi sekä pyyntö, että komissio keskeyttäisi tutkimuksen, kunnes polkumyyntitullien maksuvelvollisuus on vahvistettu lopullisesti”. Kantajan mukaan tässä alaviitteessä käytetyt ilmaisut ”olisi” ja ”halutessaan” osoittavat, että silloin, jos tuoja riitauttaa polkumyyntitullien määrän, kyseinen kuuden kuukauden määräaika ei kulu.

59 Kantaja katsoo, että tulkintaohjeen alaviitteestä 6 seuraa, että kun kyseisiä polkumyyntitulleja ei ole maksettu, asianomainen tuoja voi – ilman, että sillä kuitenkaan on tähän velvollisuutta – tehdä palautushakemuksen. Toisin kuin komissio väittää, kyseistä alaviitettä ei kantajan mukaan sovelleta pelkästään tapauksiin, joissa on allekirjoitettu vakuus.

60 Kantaja katsoo kuitenkin noudattaneensa sovellettavia säännöksiä, kun se teki 19.4.2010 vuoden 2005 tullauspäätöksessä vahvistettuja polkumyyntitulleja koskevan palautushakemuksen ja esitti siihen liittyvän tutkimuksen keskeyttämistä koskevan pyynnön, koska mainittuja tulleja ei ollut vielä maksettu.

61 Kantaja väittää tästä syystä, että perusasetuksen 11 artiklan 8 kohdan toisessa alakohdassa säädetty määräaika ei voinut kulua umpeen ennen kuin se oli voinut tehdä sääntöjenmukaisesti palautushakemuksen.

62 Komissio puolestaan katsoo, että tulkintaohjeessa selvästi todetaan, että määräaika palautushakemuksen tekemiselle on kuusi kuukautta siitä, kun maksettava polkumyyntitulli on asianmukaisesti vahvistettu.

63 Tulkintaohjeen 2.1 kohdan b alakohdan sanamuotoa on siis komission mukaan luettava kokonaisuutena eli yhdessä siinä olevan alaviitteen 6 kanssa. Komission mukaan tästä seuraa, että silloin, jos tuoja kyseenalaistaa polkumyyntitullin soveltamisen hänen liiketoimiinsa, sen olisi kuitenkin – halutessaan – tehtävä kuuden kuukauden kuluessa hakemus polkumyyntitullien palauttamiseksi ja esitettävä pyyntö komission tutkimuksen keskeyttämiseksi, kunnes polkumyyntitullien maksuvelvollisuus on vahvistettu lopullisesti.

64 Komissio katsoo, että tulkintaohjeen 2.1. kohdan b alakohta koskee keskeisesti tilannetta, jossa polkumyyntitullin määrää ei ole vielä asianmukaisesti vahvistettu ja jossa tuoja antaa takuun siihen saakka, kunnes kyseinen määrä on vahvistettu. Tulkintaohjeen alaviite 6 koskee komission mukaan tapausta, jossa yhteisön tullikoodeksissa suoraan velvoitetaan takuun antamiseen.

65 Komission mukaan kyse on tilanteesta, jossa tuojan olisi yhteisön tullikoodeksin 243 artiklan mukaan pitänyt hakea muutosta kansalliselta viranomaiselta polkumyyntitullin vahvistamiseksi oikeassa ja asianmukaisessa muodossa. Yhteisön tullikoodeksin 244 artiklassa säädetään, että jos kansalliset viranomaiset lykkäävät täytäntöönpanoa, tämä edellyttää vakuuden antamista. Tulkintaohjeen alaviitteessä 6 todetaan, että viimeksi mainitussa tapauksessa on mahdollista tehdä palautushakemus. Tämä seuraa komission mukaan siitä, että – toisin kuin ensiksi mainitussa tapauksessa, jota säännellään tulkintaohjeen 2.1 kohdan b alakohdassa – polkumyyntitulli on tällöin jo asianmukaisesti vahvistettu. Komissio väittää, että käyttäessään ilmaisuja ”olisi” ja ”halutessaan” sen tarkoituksena oli korostaa yhtäältä, että muutoksenhaku kansallisissa viranomaisissa ei edellytä palautushakemuksen tekemistä etukäteen, ja toisaalta, että palautushakemuksen tekemisestä päättää tuoja. Komission mukaan näistä ilmaisuista ei voida päätellä, että tuoja voisi pätevästi hakea polkumyyntitullien palautusta vielä määräajan kuluttua umpeen.

66 Komission mukaan tulkintaohjeen 1 kohdassa, 2.1 kohdan b alakohdassa ja 2.2 kohdan a alakohdassa, joihin kantajan tukeutuu, ainoastaan ilmaistaan – perusasetuksen 11 artiklan 8 kohdan ensimmäisen alakohdan tavoin – aineelliset edellytykset polkumyyntitullien palauttamiselle. On normaalia, että määrä on maksettava ennen kuin se voidaan palauttaa. Sovellettavista menettelysäännöistä sitä vastoin säädetään tulkintaohjeen 2.6 kohdan – jonka otsikko on ”Mitkä ovat määräajat?”– a alakohdassa ja 3.1.3 kohdan – jonka otsikko on ”Hakemuksen toimittamisen määräajat” – a alakohdan toisessa alakohdassa. Komissio katsoo, että koska kyseisissä säännöksissä todetaan, että ”perusasetuksen 11 artiklan 8 kohdan mukaiset hakemukset on esitettävä – – kuuden kuukauden kuluessa kyseisiä tavaroita koskevien polkumyyntitullien määrittämispäivästä” ja että ”kuuden kuukauden määräajan noudattamisen suhteen on pidettävä mielessä, että tätä määräaikaa on noudatettava sellaisissakin tapauksissa, joissa [asetukseen, jossa säädetään kyseisen polkumyyntitullin käyttöönotosta,] haetaan muutosta [unionin yleisestä] tuomioistuimesta tai asetuksen soveltamiseen haetaan muutosta kansallisilta hallinnollisilta tai oikeudellisilta elimiltä”, niissä vahvistetaan se, että kuuden kuukauden määräaika, joka alkaa kulua siitä, kun lopullisten polkumyyntitullien määrä on asianmukaisesti vahvistettu, on luonteeltaan oikeudellisesti pakottava.

67 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin oikeuden säännöksen tai määräyksen tulkitsemisessa on otettava huomioon paitsi sen sanamuoto myös asiayhteys ja sillä lainsäädännöllä tavoitellut päämäärät, jonka osa säännös tai määräys on (asia 292/82, Merck, tuomio 17.11.1983, Kok., s. 3781, 12 kohta). Näin ollen tulkintaohjeen 1 kohtaa, 2.1 kohdan b alakohtaa ja 2.2 kohdan a alakohtaa ei pitäisi tarkastella erikseen vaan tulkintaohjeen ja perusasetuksen 11 artiklan 8 kohdan muiden säännösten asiayhteydessä.

68 Oikeuskäytännön mukaan oikeusvarmuuden periaate on unionin oikeuden perusperiaate, joka edellyttää erityisesti, että säännösten on oltava selviä ja täsmällisiä, jotta oikeussubjektit voivat ilman epäselvyyttä saada tiedon oikeuksistaan ja velvollisuuksistaan ja ryhtyä asianmukaisiin toimenpiteisiin. Koska tietynasteinen epävarmuus oikeussäännön merkityksestä ja ulottuvuudesta on kuitenkin erottamaton osa oikeussääntöä, on selvitettävä, onko kyseessä oleva oikeussääntö niin epäselvä, että se estää sen, että oikeussubjektit voisivat poistaa riittävän varmasti mahdolliset epäilyt tämän säännön ulottuvuudesta tai merkityksestä (asia T-216/05, Mebrom v. komissio, tuomio 22.5.2007, Kok., s. II-1507, 108 kohta).

69 Aluksi on muistutettava, että kuten ensimmäisen kanneperusteen tarkastelussa on todettu, kantajan perusasetuksen 11 artiklan 8 kohdasta esittämä tulkinta on hylättävä. On kuitenkin todettava myös, että kyseiseen säännökseen – joka on riidanalaisen päätöksen oikeudellinen perusta – liittyy

tietynasteista epävarmuutta oikeussäännön merkityksestä ja ulottuvuudesta. Tämä epävarmuus johtuu siitä, että säännöksessä käytetään rinnakkain yhtäältä ilmaisuja ”kannetut tullit” tai ”maksetut tullit” ja toisaalta ilmaisuja ”kannettavat tullit”, joiden määrän [viranomaiset] ”asianmukaisesti vahvistivat”.

70 On muistutettava, että komission tiedonannoissaan tai tulkintaohjeissaan vahvistamien kaltaiset suuntaviivat palvelevat avoimuuden, ennustettavuuden ja oikeusvarmuuden toteutumista komission toiminnassa (asia C-270/11, komissio v. Ruotsi, tuomio 30.5.2013, 41 kohta).

71 Lisäksi edellä 68 kohdassa mainitussa asiassa Mebrom vastaan komissio annetusta tuomiosta (tuomion 109 kohta) ilmenee, että tulkintaohje voi tietyissä tapauksissa estää sen, että oikeussubjektit voisivat poistaa riittävän varmasti mahdolliset epäilyt tulkittavan oikeussäännön ulottuvuudesta tai merkityksestä.

72 Nyt käsiteltävässä asiassa tulkintaohjeen johdanto-osasta ilmenee, että tulkintaohjeen tarkoituksena on esittää suuntaviivat perusasetuksen 11 artiklan 8 kohdan soveltamiseksi ja siten selventää palautusmenettelyn eri osapuolille muun muassa niitä ehtoja, joita hakemukselle asetetaan. Tulkintaohje on siis annettu perusasetuksen 11 artiklan 8 kohdan oikeusvarmuuden tehostamiseksi palautusmenettelyn osapuolten hyväksi.

73 Koska tulkintaohje on osoitettu taloudellisille toimijoille, joilla ei ole velvollisuutta turvautua tavanomaisessa toiminnassaan säännönmukaisesti oikeudellisiin palveluihin, on ensisijaisen tärkeää, että tulkintaohjeessa tulkitaan perusasetuksen 11 artiklan 8 kohtaa selkeästi ja yksiselitteisesti. Kyseisen tulkintaohjeen tarkoituksen ja luonteen mukaan sen säännöksiä on tulkittava niin, että huolellisen ja valveutuneen taloudellisen toimijan on voitava saada ilman epävarmuutta tieto oikeuksistaan ja velvollisuuksistaan eli poistaa mahdolliset epäilyt kyseisten sääntöjen ulottuvuudesta tai merkityksestä.

74 Tulkintaohje ei kuitenkaan täytä näitä edellytyksiä, koska siinä annetaan ristiriitaisia viitteitä siitä, mitkä ovat edellytykset polkumyyntitullien palauttamista koskevan hakemuksen tekemiselle.

75 Nyt käsiteltävässä asiassa tulkintaohjeen 2.6 kohdan a alakohdassa todetaan lähinnä, että perusasetuksen 11 artiklan 8 kohdan mukaiset hakemukset on esitettävä kuuden kuukauden kuluessa siitä, kun kyseisiä tavaroita koskevat polkumyyntitullit on asianmukaisesti vahvistettu.

76 Tulkintaohjeen 1 kohdassa todetaan perusasetuksen 11 artiklan 8 kohdan ensimmäisen alakohdan tavoin ainoastaan, että palauttaa voidaan ainoastaan jo maksettuja määriä (ks. 33 kohta edellä). Kyseisessä säännöksessä siten pelkästään vahvistetaan palautusta koskeva periaate ja määritetään sen aineelliset edellytykset.

77 Koska tulkintaohjeen 2.1 kohdan b alakohdassa ja 2.2 kohdan a alakohdassa kuitenkin todetaan yhtäältä, että palautushakemuksen kohteena voivat olla ainoastaan liiketoimet, joita koskevat polkumyyntitullit on maksettu kokonaan, ja toisaalta, että polkumyyntitullien palautusta voi hakea tuoja, joka osoittaa maksaneensa kyseiset polkumyyntitullit, mainitut säännökset ovat ristiriidassa tulkintaohjeen 2.6 kohdan a alakohdan kanssa.

78 Kantajan näkemystä tukee myös tulkintaohjeen liitteessä oleva palautushakemuksen malli, koska siinä mainitaan otsikon ”Pakollinen vähimmäissisältö” alla, että hakijan on annettava vakuutus siitä, että polkumyyntitullit, joiden palauttamista haetaan, on maksettu täysimääräisesti.

79 On todettava, ettei tulkintaohjeen alaviitettä 6, johon kantaja nimenomaisesti tukeutuu ja jossa todetaan, että jos tuoja kyseenalaistaa polkumyyntitullin soveltamisen hänen liiketoimiinsa – riippumatta siitä, johtaako tämä tullien maksamisen keskeyttämiseen vai ei –, sen ”olisi” siitä huolimatta esitettävä ”halutessaan” kuuden kuukauden kuluessa hakemus polkumyyntitullien palauttamiseksi sekä pyyntö, että komissio keskeyttäisi tutkimuksen, kunnes polkumyyntitullien maksuvelvollisuus on vahvistettu lopullisesti, voida sellaisenaan ymmärtää niin, että tällaisessa

tilanteessa olevalle tuojalle asetettaisiin velvollisuus tehdä palautushakemus kuuden kuukauden kuluessa siitä, kun polkumyyntitullien määrä on asianmukaisesti vahvistettu. Kyseinen alaviite on siis itsessään ristiriidassa tulkintaohjeen 2.6 kohdan a alakohdan kanssa.

80 Koska tulkintaohjeen 2 otsikon alla olevasta ensimmäisestä virkkeestä ilmenee, että kyseinen 2 kohta on tiivistelmä 3 kohdassa yksityiskohtaisesti selostettavasta palautusmenettelystä, tulkintaohjeen alaviitettä 6 on tulkittava sen 3.1.3 kohdan a alakohdan toisen alakohdan – jossa siinäkin säädetään tilanteesta, jossa maksettavien polkumyyntitullien määrä on riitautettu kansallisissa viranomaisissa – valossa. Kyseisessä säännöksessä todetaan puolestaan, että perusasetuksen 11 artiklan 8 kohdan toisessa alakohdassa säädettyä kuuden kuukauden määräaikaa on noudatettava tällaisessakin tapauksessa.

81 Tulkintaohjeen 3.1.3 kohdan a alakohdan kolmannen ja viimeisen alakohdan mukaan palautushakemusten on kuitenkin täytettävä kaikki tulkintaohjeen 3.1.1 kohdan vaatimukset kuuden kuukauden määräajassa siitä lukien, kun polkumyyntitullien määrä on asianmukaisesti vahvistettu. Koska tulkintaohjeen 3.1.1 kohdan i) ja ii) alakohdan mukaan palautuksen hakijan on sisällytettävä hakemukseensa vakuutus siitä, että polkumyyntitullit, joiden palautusta haetaan, on maksettu kokonaan, palautushakemuksen tutkittavaksi ottaminen edellyttää käytännössä, että asianomaiset polkumyyntitullit on maksettu perusasetuksen 11 artiklan 8 kohdan toisessa alakohdassa säädetyssä määräajassa. Tällainen velvollisuus ei ole viimeksi mainitun säädöksen eikä tulkintaohjeen 2.6 kohdan a alakohdan mukainen, ja tuojan, joka haluaa hyödyntää kansallisten viranomaisten sille yhteisön tullikoodeksin nojalla myöntämää tullauspäätöksen täytäntöönpanon lykkäystä, saattaa olla mahdoton täyttää kyseistä velvollisuutta. Jotta viimeksi mainitun toimenpiteen tehokas vaikutus voidaan taata, määräaika polkumyyntitullien palautushakemukselle ei voi alkaa kulua niin kauan kuin asianomaisella tuojalla ei ole velvollisuutta maksaa kyseisiä polkumyyntitulleja.

82 Tästä seuraa, että kun tulkintaohjeen alaviitettä 6 luetaan yhdessä sen 3.1.3 kohdan a alakohdan kanssa, ne ovat ristiriidassa kyseisen tulkintaohjeen 2.6 kohdan a alakohdan kanssa.

83 Näin ollen tulkintaohje, jonka tarkoituksena on kuitenkin selventää palautusmenettelyä taloudellisille toimijoille ja siten tehostaa oikeussuojaa, johtaa päinvastaiseen lopputulokseen (ks. vastaavasti yhdistetyt asiat 40/73-48/73, 50/73, 54/73-56/73, 111/73, 113/73 ja 114/73, Suiker Unie ym. v. komissio, tuomio 16.12.1975, Kok., s. 1663, 556 ja 557 kohta). Täten kantajan kaltaisille taloudellisille toimijoille, jotka tukeutuvat toiminnassaan kyseiseen tulkintaohjeeseen, voi sen perusteella perustellusti herätä epäilyjä siitä, mikä on oikea tulkinta perusasetuksen 11 artiklan 8 kohdasta.

84 Edellä 83 kohdassa esitettyä päätelmää tukevat sitä paitsi vastaukset, jotka komissio antoi unionin yleisen tuomioistuimen suullisessa käsittelyssä esittämiin kysymyksiin tulkintaohjeen tiettyjen säännösten epäjohdonmukaisuudesta ja joissa komissio pääasiallisesti myönsi, että kyseinen tulkintaohje olisi voitu muotoilla paremmin.

85 Oikeusvarmuuden periaatteen loukkaamista koskeva väite on siis perusteltu.

86 Toinen kanneperuste on hyväksyttävä ja riidanalainen päätös näin ollen kumottava, eikä muita väitteitä ole tarpeen tutkia.

Oikeudenkäyntikulut

87 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska komissio on hävinnyt asian ja kantaja on vaatinut oikeudenkäyntikulujensa korvaamista, komissio on velvoitettava korvaamaan kantajan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kiinan kansantasavallasta ja Taiwanista peräisin olevien ruostumattomasta teräksestä valmistettujen kiinnikkeiden tuonnista maksettujen polkumyyntitullien palautusta koskevasta hakemuksesta 13.12.2011 tehty komission päätös K(2011) 9112 lopullinen kumotaan.

2) Euroopan komissio velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Forwood Dehousse Schwarcz

Julistettiin Luxemburgissa 12 päivänä helmikuuta 2014.

Allekirjoitukset